

Валери Иванов

Между рай и ад

Да няма кой да те посрещне,
когато уморен се връщаш у дома,
и да се чувстваш в изнемога – грешник,
в чертога на любимата жена;
да търсиш в изневярата пощада,
да искаш да си вече друг,
душата ти безпаметно да страда,
че всъщност си безупречен съпруг;
и този някой – гневно, за награда –
да сочи в теб предателска вина,
че в брака си горял на клада,
за да опазиш чиста любовта;
че дръзнал си по мъжки да ругаеш,
че бесен бил си от досада...
Не може, драги, за това да знаеш,
щом всичко е дилема и тирада...
Ти можеш да гадаеш кой си тръгва,
че няма път напред и връщане назад,
че съвестта започва да послъгва
в живота между рай и ад.

Това е то.
Объркване до изнемога –
ръка в ръка, сърце в сърце...
И молиш за спасение Бог,
почти подгънал колене.
Защото имаш право да живееш,
да бъдеш истински обичан,
но ако не можеш да го проумееш –
палачът – жребий те посича!

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11097>]